

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: J. P.,
bytem ,
zastoupen Mgr. Janou Labanczovou, advokátkou,
sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Sokolovská 85/225, Praha 9,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2020, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 2 600,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, a to k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 4. 2020, č. j. X, kterým bylo rozhodnuto, že žalobci se nepřiznává výplata nemocenského po uplynutí podpůrcí doby dnem 23. 2. 2020.
2. Žalobce namítá nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí. Rozhodnutí považuje za nezákonné z důvodu, že žalovaná nedostatečně zjistila skutečný zdravotní stav žalobce. V této souvislosti namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neoprávněně bylo rovněž zasaženo do žalobcova práva na spravedlivý proces dle § 36 Listiny základních práv a svobod.
3. Žalobce namítá, že žalovaná vycházela z odborného lékařského posudku, který je nedostatečný. V posudku ze dne 15. 6. 2020 lékařka uvedla, že žalobce nedoložil ke svému odvolání žádné další odborné nálezy či propouštěcí zprávy, žalobce však v době podání odvolání ze dne 24. 4. 2020 žádné další nálezy neměl k dispozici. Jak uvedl v odvolání, plánovaná kontrola u operátora v 4/2020 neproběhla z důvodu vyhlášení nouzového stavu v ČR a další kontrola proběhne, jakmile to bude možné. Toto sdělení lze pokládat za navržený důkaz, který však žalobce dosud neměl k dispozici z důvodu přijatých opatření k zamezení šíření koronavirové nákazy, kdy většina lékařských vyšetření byla odkládána na pozdější dobu. Lékařka vydala posudek až dne 15. 6. 2020, žádné další podklady od žalobce však nepožadovala, přestože měla k dispozici zdravotní dokumentaci praktické lékařky a bylo jí tedy známo, že žalobce byl tehdy stále v pracovní neschopnosti z důvodu přetrvávající bolestivosti při došlapu. K ukončení pracovní neschopnosti žalobce došlo až ke dni 30. 6. 2020 a po vyčerpání dovolené nastoupil opět do zaměstnání na pozici řidiče tramvaje.
4. Posudek je po obsahové stránce identický s posudkem lékaře PSSZ ze dne 3. 4. 2020, který byl podkladem pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 4. 2020. Lékař PSSZ shledal, že nedatovaný nález praktického lékaře (doručen na prac. PSSZ dne 28. 2. 2020) je v kontextu odborného nálezu v rozporu, aniž by se s tímto rozporem jakkoliv vypořádal. Lékařka v návazném posudku zjištění, že žalobce „Zkouší chodit s 1 FH v kontextu odborného nálezu v rozporu.“, přejala, aniž by se s rozporem vypořádala. K vlastnímu lékařskému vyšetření žalobce nepozvala a jeho skutečný zdravotní stav tak nezjistila a zopakovala posudkový závěr, že zdravotní stav žalobce odůvodňuje předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti ode dne 24. 2. 2020, resp. nejpozději dnem uplynutí podpůrcí doby. Z podkladů o zdravotním stavu žalobce, z nichž lékařka ČSSZ vycházela při posouzení zdravotního stavu, však dle žalobce není zřejmá žádná skutečnost nebo okolnost, ze které by se dalo usuzovat na opětovné nabytí pracovní schopnosti žalobce k datu 24. 2. 2020.
5. Žalovaná postupovala v rozporu s pravidly hodnocení důkazů, nehodnotila je ve vzájemné souvislosti a nepřihlédla ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Lékařka se v posudku nezabývala ani specifickou zdravotní situací žalobce, na kterou upozornil ve svém

odvolání, tedy že operace hlezna proběhla téměř 10 měsíců po úrazu. Nutnost operace vyplynula z důkladnějšího vyšetření, když se zdravotní stav žalobce nelepšil. Pokud by bylo k operativnímu řešení přistoupeno hned po úrazu, žalobce si mohl „ušetřit“ 10 měsíců bezvýsledné konzervativní léčby a doba jeho pracovní neschopnosti se mohla výrazně zkrátit, a v konečném důsledku by možná vůbec nemusel o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby žádat. Žalobce je toho názoru, že s ohledem na jeho specifickou zdravotní situaci, mělo být žádosti o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby vyhověno v maximálním rozsahu, který zákon umožňuje, tj. na dobu 3 měsíců. Na takový případ, zákonodárce předpokládal užití ust. § 27 zákona č. 187/2006 Sb. V této souvislosti žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2014, Pl. ÚS 9/14-1.

6. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění nelze vyvodit, jaké skutečnosti a jakými úvahami se žalovaná řídila. Je zřejmé, že rozhodující a vlastně jediný podklad pro napadené rozhodnutí byl posudek ze dne 15. 6. 2020, který je však nedostatečný. Napadené rozhodnutí je nezákonné také kvůli nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Ads 362/2018-44.
7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Námitky žalobce považuje za nedůvodné. Lékař ČSSZ dospěl po prostudování doložené dokumentace k závěru, že u žalobce se v souladu s prvoinstančním posouzením jedná o zdravotní stav odpovídající posudkovým kritériím dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, podle zákona o důchodovém pojištění, mající dopad na pracovní schopnosti. Existence dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v dané situaci znamená, že se nejedná o stav, který by odůvodnil pokračování dočasné pracovní neschopnosti, tedy ani prodloužení výplaty nemocenského po uplynutí podpůrčí doby. Právní úprava v zákoně o nemocenském pojištění neurčuje, z jakých konkrétních podkladů by měl lékař při posuzování pracovní schopnosti po uplynutí podpůrčí doby vycházet. Pouze v ustanovení § 66 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění stanoví, že lékař orgánu nemocenského pojištění posuzuje na základě žádosti dočasně práce neschopného pojištěnce podané orgánu nemocenského pojištění, zda lze očekávat, že tento pojištěnec po uplynutí podpůrčí doby nabude v krátké době pracovní schopnost (§ 27), a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti. Dle odst. 2 tohoto ustanovení k posouzení podle odstavce 1 je orgán nemocenského pojištění oprávněn požádat ošetřujícího lékaře o vyjádření o zdravotním stavu dočasně práce neschopného pojištěnce a o předložení lékařských zpráv, nálezů a posudků a zpráv o průběhu nemoci. Tak se v daném případě stalo, jak je zřejmé z posudku o zdravotním stavu. Stanovisko ošetřujícího nebo jiného odborného lékaře je pouze jedním z podkladů pro samotný výsledek lékařského posouzení; lékař orgánu nemocenského pojištění posuzuje zdravotní stav pojištěnce především na základě svého vlastního uvážení a vzhledem ke kritériu uvedeném ve výše uvedeném zákonném ustanovení. K dalším lékařským zprávám při svém rozhodování může přihlídnout, avšak není mu dána povinnost se jimi řídit.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
9. Dne 7. 2. 2020 bylo rozhodnutím č. j. X rozhodnuto, že žalobci náleží výplata nemocenského po uplynutí podpůrčí doby dnem 5. 2. 2020, a to při splnění ostatních zákonem stanovených podmínek za období od 6. 2. 2020 do 23. 2. 2020 včetně.
10. Dne 28. 2. 2020 podal žalobce žádost o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby. K žádosti doložil poslední zprávu odborného lékaře. Jedná se o zprávu z ortopedie se

závěrem osteochondrosis dissecans tali 1. sin. lat., st. p. operaci 24. 10. 2019, subj. výrazné zlepšení oproti stavu před operací, přetrvávající rez. bolesti při špatném došlápnutí. Flexe hlezna 40 st., extenze 20 st., jizvy klidné, bez zátěže, inverze, reverze nebolestivá. RTG l. hlezna, st. p. ošetření disekátu torochlea tali laterálně. Doporučeno posilování lýtkového svalstva, jízda na kole či rotopedu, běžná zátěž. Kontrola doporučena za dva měsíce.

11. Následně byl zdravotní stav žalobce posouzen posudkem ze dne 3. 4. 2020. Při posouzení lékař vyšel ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího praktického lékaře, odborných nálezů z ortopedie, MRI levého hlezna a kardiologie. Lékař uvedl, že žalobce se nachází v DPN od 22. 1. 2019 dosud, podpůrčí doba skončila 23. 2. 2020 po mimořádném prodloužení. Bylo konstatováno, že se jedná o stav po distorzi levého hlezna dne 21. 1. 2019, žalobce byl vyšetřen a léčen konzervativně na chirurgické ambulanci, pro přetrvávající obtíže bylo provedeno MR vyšetření levého hlezna (srpen 2019) s nálezem osteochondrální fraktury trochley talu v zevní části, zmnožená nitrokloubní tekutina v ATC vlevo, nevýrazná parciální ruptura lat. kolater. a předního tibiofibulárního vazů levého hlezna, indikován k operačnímu řešení s dg. osteochondrosis dissecans tali 1. sil. Dne 24. 10. 2019 artroskopie levého hlezna, debridement, náv. ost. defektu, průběh bez komplikací, časná komplexní rehabilitace. Dle předposledního předloženého ortopedického vyšetření ze dne 9. 12. 2019 chůze o 2 FH, jizvy klidné, flexe hlezna 40 st., extenze 20 st., mírná palpační bolestivost ventrálně při zevním malleolu. Dop. dále LTV, postupně chůze bez opory, šetrící režim, kontrola v únoru 2020 s RTG nálezem. Vyšetření ze dne 17. 2. 2020 subj. výrazné zlepšení oproti stavu před operací, přetrvávající rez. bolesti při špatném došlápnutí. Flexe hlezna 40 st., extenze 20 st., jizvy klidné, bez zátěže, inverze, reverze nebolestivá. RTG l. hlezna bez patologie. Doporučeno posilování lýtkového svalstva, jízda na kole či rotopedu, běžná zátěž. Obezita, nikotinismus. Nedatovaný nález praktického lékaře doručený na pracoviště PSSZ dne 28. 2. 2020 je dle lékaře v kontextu odborného nálezu v rozporu. V části posudku označené jako posudkové zhodnocení je uvedeno : *jedná se o zdravotní stav odpovídající posudkovým kritériím dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (DNZS) podle zákona o důchodovém pojištění mající dopad na pracovní schopnosti. Existence DNZS znamená, že se nejedná o stav, který by odůvodnil pokračování dočasné pracovní neschopnosti, tedy ani prodloužení výplaty nemocenského. Žádosti nelze vyhovět.* Posudkový závěr poté byl, že *nejde o pojištěnce, u něhož ve smyslu ustanovení § 27 a 66 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb. lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrčí doby nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti. Zdravotní stav odůvodňuje/odůvodňoval předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrčí doby, a to i k jiné pracovní činnosti.*
12. V návaznosti na tento posudek bylo dne 16. 4. 2020 rozhodnutím č. j. X rozhodnuto, že výplata nemocenského po uplynutí podpůrčí doby dnem 23. 2. 2020 se žalobci nepřiznává, neboť podle posudku žalobce není pojištěncem, u něhož lze v krátké době očekávat opětovné nabytí pracovní schopnosti, přitom zdravotní stav žalobce odůvodňoval předpoklad opětovné nabytí pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrčí doby, a to i k jiné pracovní činnosti. Dle správního orgánu tak nebyla naplněna zákonná kritéria pro výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby.
13. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání mj. uvedl, že se jeho zdravotní stav po operaci zlepšuje a nyní probíhá rehabilitace. Veškeré informace jsou ve zprávách, které přiložil k původní žádosti. Plánovaná kontrola u operátora v dubnu 2020 neproběhla z důvodu vyhlášeného nouzového stavu. Nyní chodí již bez opory a dále rehabilituje. Další

kontrola proběhne, jakmile to bude možné. Stav se od operace postupně zlepšuje, ale na operačním zákroku byl až 24. 10. 2019, tedy téměř 10 měsíců po úrazu. Zdravotní stav nenaplnňuje odůvodnění v napadeném rozhodnutí.

14. Dne 7. 7. 2020 bylo rozhodnutím č. j. X odvolání žalobce zamítnuto. V odvolacím řízení byl vypracován nový posudek posudkovou službou, která konstatovala zcela shodně jako v posudku ze dne 3. 4. 2020 : *jedná se o zdravotní stav odpovídající posudkovým kritériím dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (DNZS) podle zákona o důchodovém pojištění mající dopad na pracovní schopnosti. Existence DNZS znamená, že se nejedná o stav, který by odůvodnil pokračování dočasné pracovní neschopnosti, tedy ani prodloužení výplaty nemocenského. Žádosti nelze vyhovět.* Posudkový závěr byl, že *nejde o pojištěnce, u něhož ve smyslu ustanovení § 27 a 66 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb. lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrné doby nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti. Zdravotní stav odůvodňuje/odůvodňoval předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrné doby, a to i k jiné pracovní činnosti.* Posudková služba doplnila, že dle nálezu praktické lékařky, který není datován a byl doručen PSSZ 28. 2. 2020, DKK bez otoků a zánětu, pulsace do periferie hmatná. Zkouší chodit s 1 FH, v kontextu odborného nálezu v rozporu. Lékařka dále uvedla, že posudkový lékař dospěl k závěru, že se jedná o zdravotní stav odpovídající posudkovým kritériím DNZS a žádosti nelze vyhovět.
15. Dle žalované tak lékař ČSSZ dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobce odpovídá posudkovým kritériím dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, což v jeho věci znamená, že se nejedná o stav, který by odůvodnil pokračování dočasné pracovní neschopnosti, tedy ani prodloužení výplaty nemocenského po uplynutí podpůrné doby, proto nelze odvolání vyhovět. Dále žalovaná odkázala na § 27 zákona č. 187/2006 Sb., dle kterého lze nemocenské vyplácet nejdéle po dobu 350 kalendářních dnů do uplynutí podpůrné doby.
16. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně pro nepřezkoumatelnost.
17. Podle § 26 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění *podpůrná doba u nemocenského začíná 15. kalendářním dnem trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo 15. kalendářním dnem nařízené karantény a končí dnem, jímž končí dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa, pokud nárok na nemocenské trvá až do tohoto dne; podpůrná doba však trvá nejdéle 380 kalendářních dnů ode dne vzniku dočasné pracovní neschopnosti nebo nařízení karantény, pokud se dále nestanoví jinak. V období od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 podpůrná doba začíná 22. kalendářním dnem trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo 22. kalendářním dnem nařízené karantény.*
18. Podle § 27 o nemocenském pojištění *po uplynutí podpůrné doby stanovené podle § 26 se nemocenské vyplácí na základě žádosti pojištěnce po dobu stanovenou v rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění podle vyjádření lékaře orgánu nemocenského pojištění, který vyplácí nemocenské, pokud lze očekávat, že pojištěnec v krátké době, nejdéle však v době 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrné doby stanovené podle § 26, nabude pracovní schopnost,*

Shodu s originálem potvrzuje J. S.

a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti; takto lze postupovat i opakovaně, přičemž při jednotlivém prodloužení výplaty nemocenského nesmí být doba tohoto prodloužení delší než 3 měsíce. Nemocenské lze podle věty první vyplácet celkem nejdéle po dobu 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrčí doby stanovené podle § 26.

19. Jak uvedla samotná žalovaná v řízení před Ústavním soudem : z § 27 zákona o nemocenském pojištění vyplývá, že rozhodnutí, kterým není přiznána výplata nemocenského po uplynutí podpůrčí doby, může být vydáno jen ve dvou případech (které se však vzájemně vylučují, tedy buď platí jeden nebo druhý, nikoli oba současně, poz. soudu). Za prvé v případě, že příslušný lékař orgánu nemocenského pojištění dospěje k závěru, že pojištěnec nabyl pracovní schopnosti, a to i k jiné než pojištěné činnosti (jeho dočasná pracovní neschopnost by měla být ošetřujícím lékařem ukončena), a za druhé v případě, že ani po 350 dnech pojištěnec takovéto pracovní schopnosti nenabude, neboť poškození jeho zdraví má dlouhodobý nebo trvalý charakter (nález Pl. ÚS 9/14). Jinak řečeno, buď že je pojištěnec již zdravý, nebo naopak jeho zdravotní stav je natolik nadále vážný, že jeho pracovní neschopnost není dočasná ve smyslu zákonem určeného limitu dle § 26 a 27 zákona o nemocenském pojištění (zda intenzita omezení dosáhne požadované míry k přiznání invalidity, není rozhodné). Jde o vzájemně se vylučující předpoklady pro nepřiznání nemocenského po uplynutí podpůrčí doby, pro které je společný pouze závěr, že *nejde o pojištěnce, u něhož ve smyslu ustanovení § 27 a 66 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb. lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrčí doby nabude pracovní schopnost*, avšak z protichůdných důvodů. V prvním případě proto, že je již pracovně schopen a v druhém, že i po uplynutí zákonem stanovené lhůty bude nadále pracovně neschopen. V dané věci oba rozhodné podklady – posudky posudkového lékaře a posudkové komise však uvedly vzájemně rozporný závěr, jestliže zdravotní stav žalobce odpovídá posudkovým kritériím dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a oproti tomu odůvodňuje/odůvodňoval předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrčí doby. Lze sice dovodit, že v případě pojištěnce, který nabyl pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrčí doby (tedy je „zdravý“), není pojištěncem, u něhož ve smyslu ustanovení § 27 a 66 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb. lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrčí doby nabude pracovní schopnost, protože ji již nabyl. Avšak posudky oproti tomu obsahují závěr, že zdravotní stav žalobce odpovídá posudkovým kritériím dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (DNZS) podle zákona o důchodovém pojištění mající dopad na pracovní schopnosti. Existence DNZS znamená, že se nejedná o stav, který by odůvodnil pokračování dočasné pracovní neschopnosti, tedy ani prodloužení výplaty nemocenského. Žádosti nelze vyhovět. Soud má za to, že je vyloučeno, aby žalobce byl zároveň „zdravý“ i dlouhodobě pracovně neschopen po uplynutí podpůrčí doby. Rozpor posudků nelze odstranit výkladem, neboť kromě diagnóz a vyšetření žalobce neobsahují odůvodnění závěru o zhodnocení zdravotního stavu žalobce ve smyslu pracovní neschopnosti, tedy na základě čeho žalobce již není v pracovní neschopnosti nebo nadále bude i po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Správní orgán I. stupně se s daným rozporem vypořádal tak, že převzal pouze posudkový závěr, že k opětovnému nabytí pracovní schopnosti došlo nejpozději dnem uplynutí podpůrčí doby, aniž by se vypořádal s rozporným závěrem posudku v části označené jako posudkové zhodnocení o dlouhodobě nepříznivém zdravotním žalobce. A zároveň shodně s posudkem správní orgán I. stupně neuvedl, z čeho dovozuje, že žalobce je již pracovně schopný. Naopak z odůvodnění rozhodnutí žalované lze dovodit, že pracovní neschopnost žalobce bude nadále trvat i po uplynutí zákonem přípustné doby. Důvody rozhodnutí správních orgánů jsou rozporné, jakkoli dospěly ke shodnému závěru, přestože oba podklady – posudky jsou obsahově

identické. Je to dáno vnitřním rozporem posudků, aniž by obsahovaly srozumitelné důvody toho či onoho závěru o příčině pracovní (ne)schopnosti žalobce, pouhý výčet diagnóz a vyšetření nijak, ani implicitně, nevypovídá o tom, zda byl žalobce nadále pracovní (ne)schopen. Správní orgány namísto toho, aby neurčitost podkladů odstranily výzvou pro posudkovou službu, tak pouze převzaly neodůvodněné závěry posudků, které však obsahovaly dva protikladné důvody nepřiznání nemocenského, na základě čehož každý správní orgán převzal odlišný důvod pro nepřiznání nemocenského.

20. S ohledem na výše uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v důsledku vzájemného rozporu důvodů rozhodnutí I. a II. stupně pro absenci argumentace potvrzující závěr o absence důvodů pro přijatý závěr o *dlouhodobě nepřiznivém zdravotního stavu* nebo naopak *předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti žalobce nejpozději dnem uplynutí podpůrní doby*. Shodnou vadou trpí zásadní podklady pro rozhodnutí – posudky, proto je také dána vada řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, v nich nemá oporu a vyžaduje zásadní doplnění, neboť posudky jsou nejen vnitřně rozporné, ale také bez jakéhokoliv odůvodnění konečného závěru. Právo na spravedlivý proces zahrnuje právo na odůvodnění rozhodování příslušných orgánů. Obsah odůvodnění rozhodnutí správních orgánů i posudků vylučuje věcný přezkum soudem, proto soud nepřistoupil k přezkumu dalších žalobních bodů, neboť je pro nepřezkoumatelnost a výše uvedenou rozpornost rozhodnutí i posudků nelze posoudit.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady žalobce zahrnují náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby. Za tarifní hodnotu se ve věcech sociálního zabezpečení považuje částka 5.000 Kč (§ 9 odst. 2 advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby tak podle § 7 bod 3 advokátního tarifu náleží odměna ve výši 1.000 Kč a náhrada hotových výdajů 300 Kč (rozšířený senát NSS č. j. 6 Ads 209/2019 - 62).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. 9. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s originálem potvrzuje J. S.